

Rugăciunea în liniște

Timp de liniște petrecut cu Dumnezeu

John Nelson Darby

© SoundWords, Online începând de la: 05.08.2022, Actualizat: 05.08.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 6.6; Psalmul 27.8

Matei 6.6: Dar tu, când te rogi, intră în cămăruța ta și, după ce ți-ai închis ușa, roagă-te Tatălui tău care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

Psalmul 27.8: Inima mea spune din partea Ta: căutați fața Mea. – Voi căuta fața Ta, Doamne!

Avem nevoie să ne retragem în tăcere măcar o dată, să fim cu adevărat singuri cu Dumnezeu. De asta avem nevoie: de rugăciune făcută în liniște. Acesta este pilonul tuturor lucrurilor. Și totuși ne găsim scuze și spunem că nu avem timp. Dar dacă nu găsim timp pentru rugăciunea în liniște, în realitate pentru Domnul nu înseamnă mare lucru dacă găsim timp pentru serviciul public sau nu.

Nu se întâmplă adesea că avem timp pentru orice, dar nu avem timp să ne retragem în liniște pentru a fi singuri cu Dumnezeu? Ne găsim timp să vorbim cu frații noștri, iar minutele neobservate se transformă în ore și nici măcar nu avem probleme cu asta. Dar atunci când vrem să ne punem pe genunchi în liniștea casei noastre, pentru a fi singuri cu Dumnezeu pentru un timp, există întotdeauna atâtea dificultăți care ne stau în cale și ne rețin. „Zece mii de vrăjmași se ridică în picioare”, care vor să ne țină departe de locul unde suntem în genunchi. Se pare că lui satan nu-i pasă de modul în care ne ocupăm timpul, atâta timp cât nu căutăm fața Tatălui nostru; dar marele înșelător știe foarte bine că ne are sub autoritatea sa, dacă poate doar să împiedice comuniunea dintre noi și Dumnezeu. Da, putem găsi timp pentru orice, dar lăsăm să treacă pe lângă noi ocazia de a ne lupta cu Dumnezeu în rugăciune. Probabil chiar să găsim timp pentru a predica Evanghelia și a sluji credincioșilor.

Putem face toate acestea în timp ce sufletele noastre sunt sterpe și lipsite de viață din cauza lipsei de rugăciune făcută în liniște și de comuniune cu Dumnezeu. Cât de evlavioși părem adesea în fața oamenilor! O, ce viclenie a naturii noastre vechi! Când intrăm în camera noastră și închidem ușa, nimeni nu ne vede și nu ne aude, în afară de Dumnezeu. Acolo nu este loc pentru a da o înfățișare pioasă. Nimeni nu este acolo, în fața căruia să ne lăsăm evlavia să fie văzută; nimeni care să ia act de zelul nostru pentru Domnul; nimeni care să știe cât timp și pentru ce ne-am rugat; nimeni în afară de Dumnezeu, și știm că nu-L putem păcăli să creadă că suntem altfel decât suntem în realitate. Simțim că El ne pătrunde cu privirea și ne cunoaște deplin, simțim că nici o fațadă nu-l este de folos lui Dumnezeu și că răul nu poate sta înaintea Lui (Psalmul 5.4).

Desigur, este un loc de încercare – să stai doar în prezența lui Dumnezeu. Nu este de mirare că acesta este motivul pentru care atât de mulți credincioși găsesc scuze. Dar, iubitorilor, tocmai neglijarea rugăciunii făcute în liniște este cea care explică de ce există atât de puțină trăire și atât de multă gândire și acțiune carnală. Ora de rugăciune a bisericii (adunării) nu trebuie să fie suficientă pentru noi, deși este cu siguranță un mare privilegiu să participăm la ea.

„Dar tu, când te rogi, intră în cămăruța ta și, după ce ți-ai închis ușa, roagă-te.” Câți au neglijat treptat rugăciunea făcută în liniște, astfel încât comuniunea cu Dumnezeu a fost întreruptă ca și cum nu ar mai exista niciun Dumnezeu pentru ei. Credem că Dumnezeu are și copii Săi

care se roagă, ba chiar ne bucurăm să știm aceasta. El nu este niciodată lipsit de credincioșii Săi, care Îl cheamă zi și noapte. Cu toate acestea, curenții teribili ai acestor zile din urmă îi duc cu sine pe mulți dintre poporul lui Dumnezeu, iar marele dușman al sufletului nu ar fi putut concepe un plan mai mortal pentru a-i îndepărta pe cei credincioși, decât acela de a le întrerupe legăturile de rugăciune cu Dumnezeu. Neglijarea rugăciunii făcută în liniște include în sine absența dorinței de a fi în prezența lui Dumnezeu, ba chiar este chiar un indiciu al acesteia. Astfel de credincioși devin cu ușurință pradă ispitelor, iar satan va obține curând o victorie asupra lor.

Dacă un frate nu vine de mai multe ori la întâlnirea de rugăciune, se poate vorbi (și ar trebui vorbit) cu el și să fie admonestat. Absența sa va fi remarcată. Dar dacă omite rugăciunea personală acasă, nimeni nu observă acest lucru. Doar atunci când intri în contact cu el simți că ceva pare să-i submineze viața spirituală.

Renunțarea la rugăciunea făcută în liniște provoacă pierderi incalculabile. „Mai întâi am renunțat de câteva ori la rugăciune”, a spus cineva, care gustase deja o dată bucuria comuniunii cu Dumnezeu, „apoi din ce în ce mai des, și așa am ajuns la punctul în care am renunțat la tot și m-am întors în lume.”

Ce diferență între cei care au grijă să nu-L neglijeze pe Domnul Isus și ceilalți, care folosesc timpul de care dispun doar pentru ei înșiși. Comportamentul lor, întregul lor mod de viață, arată că au fost acolo unde s-au bucurat de sfera cerească. Tatăl lor, care i-a văzut în ascuns, îi iartă în public (Matei 6.6). Ei poartă cu ei, fără să știe, pacea din locul liniștit în care au stat de vorbă cu Dumnezeu. Acolo unde acest lucru lipsește, nu este de mirare că, în timp, credincioșii devin la fel de lumești ca și oamenii din lumea reală. Nu e de mirare atunci că cele mai simple precepte ale Cuvântului lui Dumnezeu ricoșează în ei.

Avraam, care a trăit în părtășie intimă cu Dumnezeu, cunoștea soarta Sodomei cu mult înainte ca locuitorii Sodomei să bănuiască vreun pericol. Oamenii, care se bucură de părtășie, sunt, de asemenea, oameni ai ascultării. Sunt oameni care - ca și vitejii lui David - se bucură să fie aproape de împăratul lor; sunt gata să-și riște viața, pentru a-i aduce un pahar de apă din cisterna de lângă Betleem (1. Cronici 11.17). Sunt oameni ai rugăciunii, care în orice moment au mișcat brațul Atotputernicului Dumnezeu, deși părea că au avut cea mai mică nevoie de rugăciune; tocmai pentru ei, comuniunea liniștită în rugăciune cu Dumnezeu a fost locul cel mai important. Marele nostru exemplu, Domnul Isus, a fost un Om al rugăciunii. Citim despre El că S-a sculat dis-de-diminează, pe când era încă întuneric, și S-a dus într-un loc pustiu să Se roage (Marcu 1.35).

Să-L urmăm pe El în mod deosebit în acest sens. Dacă El a căutat în mod constant apropierea de Dumnezeul Său în rugăciune - și chiar a putut spune: „Dar Eu sunt întotdeauna în rugăciune” - cu atât mai mult avem noi nevoie de ea! Să ne reamintim încă o dată că rugăciunea făcută în liniște este una dintre nevoile principale ale vieții noastre spirituale. Fără aceasta, slujbele importante vor fi inutile în ochii Domnului, care vede în inimile noastre.

Să ne punem fiecare dintre noi întrebarea: Este o bucurie pentru mine să mă duc în camera mea pentru a vorbi cu Domnul, pentru a-mi reînnoi puterea? Dacă nu, nu vrem să-l mărturisim

acest lucru acum? Dumnezeu dorește cu plăcere să ne ierte pentru asta și să ne restabilească.

Tradus de la: [Das stille Gebet](#)

Traducere: Ion Simionescu